

Per no tornar a ?vol factura o ho arreglem??

«Quan vulguem estrènyer les malvades empreses, recordem que el teixit empresarial català és de pimes i autònoms»

Aquest és un article que va de números, perquè de vegades valen més que mil paraules. També, d'impostos i paraulotes com inflació. Perquè tot el que és humà no ens pot ser aliè, com va dir el clàssic. Ni Madrid ni Andalusia tenen impost de patrimoni des d'ara. La Junta de Juanma Moreno Bonilla ha eliminat aquest impost, que gairebé no existeix enlloc d'Europa. Aquí encara el tenim -i afecta a menys del 2% de la població, és veritat-.

De fet, el 45,45% de tota la recaptació de l'impost de patrimoni del període 2014-2019 va ser ingressada per contribuents residents en Catalunya, que de ben segur ja pensen on posar la seva seu per no pagar. Van ser una mica més de 2.900 milions d'euros d'una recaptació total superior als 6.400 milions. En aquest mateix període, els residents a Madrid es van estalviar com a mínim 5.200 milions gràcies a la bonificació del 100% d'aquest impost de la comunitat.

De vegades, tenim el greuge que ens mereixem. És veritat que sí, que Catalunya està tan infrafinançada que necessita ingressos com sigui i que els governs de la Generalitat, hi hagi qui hi hagi comandant les finances, necessiten taxes per alimentar-se. El famós tram autonòmic de l'IRPF també es podria revisar, però com ho fem si el dèficit fiscal és de 20.000 milions d'euros? Segur que hi ha feines més senzilles que la de conseller d'Economia, que deu estar a l'altura de ser cap de protocol del flamant Carles III. El nas em diu que Jaume Giró no quedarà de braços plegats en la batalla pels impostos. I per això no ha d'estranyar que parli amb tothom per poder fer el Pressupost.

Quan hi ha gent jove que pregunta quina diferència hi ha entre esquerres i dretes, potser la manera més senzilla de replicar és fent evident les postures sobre impostos. Que si uns pensen que cal tenir impostos elevats per poder tenir una caixa elevada i tenir uns serveis públics potents, i d'altres que opinen que es pot arribar al mateix resultat sense apretar a empreses i particulars afavorint una activitat econòmica dinàmica que aportï beneficis. És com estimar, no hi ha una manera de fer-ho bé, però potser sí que estarem d'acord que no cal apretar massa, en els impostos volia dir.

I amb la crisi que vivim, que no va començar amb la guerra d'Ucraïna president Sánchez, tot s'ha encarit: el pa ha augmentat un 19% el preu per dir alguna cosa. Sembla lògic que cal elevar els salaris. Els sous dels catalans han augmentat una sisena part del que la maleïda inflació ha fet incrementar els preus. Pugem el salari mínim doncs. Sí, d'acord. Però com? Cal un pacte entre això que diem actors socials i que va tan bé als governs per fer veure que passaven per allà. Tothom està d'acord en l'augment. Però qui ha de pagar la festa? Doncs les empreses. Les malvades empreses.

Vivim en el país del senyor Pla -no el colossal escriptor, sinó el dolent del Super3- i de diputats anticapitalistes. No sembla molt sexy ser empresari quan és la base de l'activitat econòmica i, per tant, humana. Doncs bé, les empreses industrials, les grans, no tenen massa problema amb el salari mínim, poc que els afecta, com d'altres sectors que ja estan per sobre d'això. Però, i què fem amb gran part del sector agrícola i amb els petits autònoms? No és una cantarella. Som el país que som.

No coneixem el país que tenim, ni com funciona la vida de la nostra gent, però volem la independència per demà passat amb cançons i bufandes. Mentre anem dient que tot és culpa de Madrid, ens hem acostumat que "les empreses" són les responsables de la crisi i que ens maltracten. El teixit empresarial català és d'empreses petites o molt petites. Tot aquella mofa dels botiguers oi? Catalunya és la comunitat de l'Estat amb més nombre de pimes. Segons l'Idescat el 57,7% de les empreses activitats no tenia assalariats -jo sóc la meva empresa, ja m'enteneu-; el 25,9% tenia entre 1 i 2 assalariats, el 8,5% entre 3 i 5 assalariats, el 3,5% entre 6 i 9 i el 3,6% entre 10 i 49. Ah, les grans empreses. El 0,7 de les empreses actives tenia entre 50 i 249 assalariats i el 0,2% -prop d'un miler- 250 o més assalariats. Això som.

I el gran capital? I les corporacions malvades? Doncs tenim més de mig milió d'autònoms. Això és Catalunya. Com s'ho farà un llauner que té dos treballadors per contractar-ne un altre? La pujada del sou mínim li pot repercutir de manera tremenda. Els costos d'assegurança i demés - que són necessaris i que només faltaria que no hi fossin comptats- signifiquen més del 25% de tot plegat. Cal pujar molt la facturació. Com tenir un treballador nou si el llauner de marres deu pensar en com seguir pagant les nòmines dels dos que té. Això sí sempre podem anar de cap a l'economia submergida. Li faig factura o ho arreglem? I així s'empobreix un país mentre parlem no es donen solucions, es pinten els carrers amb línies grogues i blaves i tots s'assenyalen per veure qui és més mec.